

Vrijwilligers Vertellen

Wim de Wit
78 jaar

Chauffeur en klusjesman bij de Hulpdienst Uitgeest
Voorheen begeleider van de stedentrips

Vrijwilliger bij de ANBO Uitgeest van 2008 tot 2016
Vrijwilliger bij de S.U.S. sinds 2012

In 2008 begon ik als vrijwilliger bij de ANBO Uitgeest met de stedentrips. In 2016 is de ANBO Uitgeest opgeheven en nam de S.U.S. de activiteiten van de ANBO over.

Met de stedentrips zocht ik een plek om naartoe te gaan met de trein en dan keek ik wat daar te zien was. Ik ging meestal zelf gidsen. Dat is best leuk om te doen: stadsplattegronden uitprinten, een verhaal voorbereiden, een route uitkiezen en dan over bepaalde punten vertellen. Je zegt de mensen niet alleen vooruit, maar ook eens omhoog te kijken. Soms zie je hele leuke gevelstenen en speciale gevels, mensen hebben daar nauwelijks erg in. Zodra we aankwamen dronken we koffie. In het begin lunchten we tussen de middag, bijvoorbeeld bij de V & D, maar dat kostte te veel tijd. Daarom namen we zelf ons lunchpakket mee, dat aten we onder het lopen op of we gingen ergens zitten. Later op de middag dronken we in een cafeetje nog iets en rond vier uur gingen we terug, zodat we ongeveer zes uur thuis waren. Eén keer per jaar maakten we een lange rit, met 's avonds een etentje erbij. We gingen naar Groningen, Leeuwarden, Roermond en op een zaterdag naar Antwerpen. Na tien jaar stopte ik met de stedentrips, want mijn motivatie om het te blijven doen werd minder en de interesse om het goed voor te bereiden verzwakte. Dan is het tijd om te stoppen.

Bij de Hulpdienst Uitgeest doe ik sinds 2012 klusjes en ben ik chauffeur. Ik rijd mensen naar het Rode Kruis ziekenhuis en het AMC in Amsterdam. Mensen begeleiden, hoewel de meesten precies weten hoe het gaat, daar hoef je niet veel aan te doen, want zij gaan regelmatig. Ik blijf wachten en rijd dan weer terug. Waar mensen naartoe willen, daar rij ik heen, dat maakt me niet uit. Ik heb van jongs af aan gereden, zelfs op vrachtwagens.

Ik heb een opleiding hts-elektrotechniek, kwam te werken bij een installatiefirma die mij uitleende aan de Hoogovens om de in 1970 opgeleverde warmbandwalserij te helpen installeren. Zo belandde ik bij Hoogovens, daar had ik verschillende functies en zat ook in het management. De laatste jaren werkte ik op de afdeling bedrijfsbezoeken: bezoeken voorbereiden en bezoekers rondleiden. Dat waren allerlei groepen zoals een EGKS-club (Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal) en een schoolklas (op de fiets) uit Wormer.

Bij het Hoogovenmuseum kwam ik terecht doordat een lid van het Comité Industrieel Erfgoed Hoogovens stopte en vroeg of ik dit wilde overnemen. Dit is een club mensen die oude zaken verzamelde. Ik raakte geïnteresseerd in oude dingen. Het is leuk om het oude te bewaren en te laten zien hoe we het toen deden. De mogelijkheid ontstond om van een ruimte buiten het terrein een museum te maken. Ik deed veel bij de opbouw van het museum, was nog een tijdje vicevoorzitter, maar nu doe ik alleen nog het goed inventariseren van de collectie.

Het doen van vrijwilligerswerk heeft te maken met de hele filosofie rond werk en arbeid. Werk is het bezig zijn, want je wilt altijd iets doen. Dat is het begrip. Je houdt variatie in je eigen dingen die je doet en ook variatie in de mensen die je ziet. Dat is het belangrijkste in het geheel. Dat is mijn drijfveer.